

A ZÖLD ÉGBEN

BRASNYÓ ISTVÁN

DOLGOK NYITJA

A kő-bozótban
magános fej.
Szürkén s kékeslilán
körben levelek.
Ébred a por,
harangok vásártere;
hangok,
kevés arannyal.

ÉVSZAK

Lassabban —
nem fog találni engem
a kivénhedt kőrök
közt
a füstben.
Nem —
párásabb eget
hajnaloként a dérlepte
kenderföldek fölé,
ahogy telt szárnyakkal
kerengenek.
Te nem indulsz,
te — maradsz — még
a hambárok és a vermek
körüli tétlenkedve:
súlytalanul
és már észrevétlen.

PARASZTOK, LOVON

Parázs,
mi villantja az éjszakát:
e páros futamban
a nappal,
mely el nem érkezik.
A hősín mezsgyén
a mérnöki
pont csonttá fagyott
rongyai; szertelen
síkongatás.
Súlyos, szikár arc
árnyéka az oldásban,
a
visszafogott kép.

HORGASAN LEBEGETT A VÖRÖS VÉRCSE

Kiáltásukból
nem maradt semmi.
Itt
sáros
arccal a korcs
bozót közt,
és maradék végtagokkal
igyekeztek
egyre
feltépní a földet,
amely ellenszegült.
Új falakat emelni
a tűnékeny
fájdalomból.

EGY ILLAT

Nehezen pirkad.
Az ágyakon a takarók.
Horkol, háttal a hajnalnak.
A tépett ruhákon
szétrobban a varrás.
Paták topognak az országúton.
Bakancsorr szűkölve
rugdalja kapujuk, leverik
a zárat.
Pirkad. Éppen csak.

KÉTÁGÚ VILLA

Talpalunk csikorogva, utakra
kazlak vetnek szikrát, illetnek
csillagot. Hosszú
nyéllal döfköd a sötétség;
mindig szembe —
döfköd a sötétség tőgyébe
a két kézre kapott
szálkás fa:
gégéjükben a fondorlatos ige
zokogón és sepegve
hal el.

A GYŰRŰT...

A gyűrűt az ujjakat
hogyan oldod

És a rög perzselése
míg mozdul a halom
alattad
a harmattal beszitált
ágyék

Hosszan
reggel már lobogva
árnyék keresztezi
melled

Ahol kihabzik a fű
és füstölög

A ZÖLD ÉGBEN

Hogy a fákon a zöld égben
lengetve
a színtelen fonalat
fröcskölnek nyáluk
s mutatnak arrafelé
fordulva le
egymás után az ágról
és lenn is fetrengve
hordószájúak
az eget verdeső nagy
röhögésben —
a viasszal
bőven átítatott kötélre
mely általvetve lóg
hintáz alatt
a hurok tágra megcsomózott
feje.